
DICHTERBIJ

Wanneer het goed gaat, beginnen de problemen

Gerard Lohuis

Jaren geleden vluchtte hij vanuit het buitenland naar Nederland. De eerste keer dat ik met hem sprak, vertelde hij zijn verhaal van eer en verlies. De dictator in zijn land had er voor gezorgd dat al zijn wetenschappelijke kennis niets waard was en dat hij voortdurend door onbekende mannen aangesproken werd wanneer hij 's avonds de campus van de universiteit verliet. Toen hij fysiek werd lastig gevallen en zijn familie brieven kreeg waarin met geweld gedreigd werd, was er voor hem geen andere keuze meer over. Tijdens zijn eerste jaar van verblijf in Nederland kwam hij nauwelijks toe aan het verwerken van de geestelijke en lichamelijke martelpraktijken waaraan hij was blootgesteld. Zijn verblijf en zijn vluchtplek bleven onzeker zo lang hij geen verblijfsvergunning kreeg en zijn angst nam evenredig toe. Wat moest hij doen wanneer hij hier niet mocht blijven en teruggestuurd zou worden naar zijn eigen land. Na drie jaar wachten kwam het verlossende antwoord en kreeg hij zijn status om hier te mogen wonen. In de periode die hier op volgde probeerde hij werk te vinden maar helaas voor hem, antwoordde zijn lichaam met een depressie en had hij al z'n energie nodig om deze te overwinnen. Dit alles had zijn zelfvertrouwen geen goed gedaan en eenmaal hersteld, vroeg hij zich af waar hij nog toe in staat zou zijn. Hij hoefde er niet lang over na te denken want er kwam bericht uit zijn vaderland dat zijn broer bij een aanslag om het leven was gekomen en zijn vader bij dezelfde aanslag voor de rest van zijn leven invalide was geworden. Hoewel de familie er niet om vroeg en hem vooral adviseerde te blijven waar hij was, moest en zou hij terug naar zijn familie. Een onmogelijke opgave wilde hij zichzelf en zijn familie niet in gevaar brengen. Zijn moreel werd er door geknakt. Hoe kon hij nu hier blijven en zijn familie in de steek laten. Wat was hij een waardeloze man die zijn familie naar de knoppen zag gaan en zelf op afstand niets deed. Het lukte hem niet de draad op te pakken. Te zeer verscheurd door het innerlijk conflict van hier wonen en daar willen zijn. Hij belandde in de WAO en voorlopig zou zijn leven op dit doodgelopen spoor blijven. Totdat de dictator verdreven werd door een buitenlandse militaire ingreep en hij zijn familie kon bezoeken. Hij bedacht zich niet en een half jaar na de omwenteling in zijn land, zocht hij zijn familie op. De situatie was er nog erg onveilig en twee maanden later zag ik hem weer op het spreekuur. Hij was getuige geweest van een terroristische aanval waarbij de lichamen om hem heen waren gevlogen. Aan een brug had hij hoofden zien hangen van zogenaamde landverraders: Landgenoten die met de buitenlandse macht zich tegen de voormalige dictator hadden verzet. Voormalige aanhangers van de dictator hadden zich nog niet bij de nederlaag neergelegd en zaaiden voortdurend terreur onder de eigen bevolking.

'Ik weet niet meer wat ik moet. Ik had gehoopt naar mijn eigen land terug te kunnen keren om bij mijn familie te zijn, maar het land is nu zo onveilig en zo veranderd, dat ik niet meer weet waar ik kan leven'. De doden die hij heeft gezien, hebben de film van zijn vlucht en zijn verleden weer naar boven gehaald. Hij is bang en vertelt hoe hij 's nachts niet meer durft te slapen vanwege de gruwelijke dromen. 'Hier ben ik veilig maar kan ik niet wonen, daar ben ik niet veilig en wilde ik ooit weer gaan wonen. Het voelt zo verscheurd. Wil jij me vertellen wat ik moet doen?' Ik kijk hem aan en zwijg. Hij komt langzaam overeind en pakt mijn hand.

Door de tranen heen vertelt hij dat hij wel weet wat hij moet doen, maar dat hij het liever niet tot zich wil laten doordringen. Hij weet dat hij zijn vaderland voorgoed verloren heeft, maar wil het niet weten. En het nieuwe land zal hij moeten aannemen. Maar hij zal het niet accepteren want dat voelt als verraad aan al z'n dode familieleden. En zelfs wanneer ze dood zijn, wat het geval is, dan nog laat je de eigen familie niet in de steek. "Kan ik een volgende afspraak met je maken?"

Gewoon een leuk mailtje van een achterdochtige SPV.....

Voorproefje op het Electronisch PatientenDossier (EPD)

Telefoniste : 'Pizza Hut, goede morgen.'

Klant: 'Goede morgen, ik wil een paar pizza's bestellen.'

Telefoniste: 'Mag ik uw Burgerservicenummer, meneer?'

Klant: 'Dat is 222 0033653 52.'

Telefoniste : 'Dank U, meneer Jan Vandenbroecke. Uw adres is Haagstraat 256 en uw vaste telefoonnummer is 288 54 22. Uw telefoon op uw werk bij Dexia is 678 89 65 en uw GSM 0475-65 25 32. Vanuit welke locatie belt U ons?'

Klant: 'Euh.... ik ben thuis. Vanwaar haalt u al deze info over mij?'

Telefoniste: 'Wij zijn op Het Systeem aangesloten, meneer.'

Klant: (zucht diep) 'Goed dan! Mag ik twee pizza's met ham, mozzarella en...'

Telefoniste: 'Ik denk niet dat dit een goed idee is, meneer.'

Klant: 'Hoezo?'

Telefoniste: 'U lijdt volgens uw medisch dossier aan hoge bloeddruk en u hebt ook een te hoog cholesterolgehalte; uw ziekteverzekering weigert de gevolgen van schadelijk eetgedrag te vergoeden in geval van problemen. Bovendien krijgen wij ook een boete voor het leveren ervan.'

Klant: 'Oei! Wat raadt u mij dan aan?'

Telefoniste: 'Probeert u onze Pizza met yoghurt en sojabrokjes eens. U zult dat ongetwijfeld heel lekker vinden.'

Klant: 'Waarom denkt u dat ik dat zal lusten?'

Telefoniste: 'Uw vrouw heeft onlangs het boek 'Lekkere recepten met soja' in de lokale bibliotheek geleend'.

Klant: 'Oké... stuurt u daar dan twee van. Voor mij en mijn vrouw.'

Telefoniste: 'Goed. Dat kost samen dertig euro.'

Klant: 'Prima. Ik geef u het nummer van mijn creditkaart. Dat is....'

Telefoniste: 'Sorry, meneer, maar u hebt uw toegestane bedrag al overschreden. U zult cash moeten betalen.'

Klant: 'Okay! Ik haal het bedrag wel uit de muur voordat uw bezorger arriveert.'

Telefoniste: 'Dat zal niet lukken, meneer, er staat niets meer op uw bankrekening.'

Klant (boos): 'Dat is uw zaak niet! Stuur die pizza's en ik zorg wel dat ik het geld heb. Hoelang duurt het?'

Telefoniste: 'U krijgt de pizza's over een uur bij u thuis. Hebt u haast, dan kunt u ze hier afhalen en contant betalen. Maar pizza's per motor vervoeren is niet aan te raden, meneer.'

Klant (getergd): 'Hoe weet u dat ik een motor heb??'

Telefoniste: 'Ik lees hier dat u uw afbetalingen van uw auto niet meer hebt kunnen doorbetalen en dat uw wagen in beslag is genomen. Maar uw motor is betaald, dus ik veronderstel dat u die gebruikt.'

Klant: '@#%/\$@&?#!'

Telefoniste: 'Mag ik U verzoeken om beleefd te blijven, meneer? U bent al eens veroordeeld geweest wegens belediging van een wetsdienaar. Een tweede aanklacht zou niet best zijn.'

Klant: (Sprakeloos)

Telefoniste: 'Nog iets anders, meneer?'

Klant: 'Neen... Of ja, toch wel: vergeet niet om ook de gratis twee liter Cola te leveren zoals in uw folder staat.'

Telefoniste: 'Sorry, meneer, een uitsluitingclausule in onze vergunning verbiedt ons om gratis dranken, die suiker bevatten, aan diabetici te geven.... wat dacht u van suikervrije Rivella, meneer? Die moet u natuurlijk wel betalen, maar...'

Klant: hangt op.